

РЕАКЦІЙНА СУТЬ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ ВИДАНЬ

У звітній доповіді ЦК КПРС XXVI з'їздові партії зазначається: «Фактом є і помітне загострення ідеологічної боротьби. Для Заходу вона не зводиться до протиборства ідей. Він пускає в хід цілу систему засобів, розрахованих на підрив соціалістичного світу, його розмивання.

Імперіалісти і їх пособники систематично проводять ворожі кампанії проти соціалістичних країн. Вони чорнять і перекривляють усе, що відбувається в цих країнах. Для них найголовніше — відвернути людей від соціалізму» [3, с. 10].

У боротьбі проти комуністичних ідеалів імперіалістична реакція використовує великий пропагандистський апарат. Для цього у США щороку випускають 8,5 тис. назв журналів, приблизно 15 тис. назв книг, 11,5 тис. назв газет, 200 кінофільмів. Ця «духовна продукція» розсилається по всьому світу, розповсюджується розвідувальними і комерційними службами [4, с. 89]. Створені «наукові центри», які спеціально займаються так званою «радянологією», «кремлінологією».

«Економісти», «соціологи», «історики», «філософи» з середовища української реакційної еміграції у своїх виданнях фальсифікують економічну політику КПРС, вносячи «свій внесок» у буржуазну політичну економію, що відстоює непорушність основ капіталізму. Українські буржуазно-націоналістичні центри за рубежом розгорнули в капіталістичних країнах видання антикомуністичної літератури, насамперед спрямованої проти дружки народів Союзу РСР, ленінської національної політики. Понад 400 періодичних видань в США, Англії, Канаді, Федеративній Республіці Німеччині, Аргентині, Бразилії та інших капіталістичних країнах фінансується з «наукових фондів» Форда, Карнегі, Рокфелера та інших великих кооперацій військово-промислового комплексу [4, с. 89].

У виданих в Нью-Йорку опусах «українознавця»-націоналіста А. Камінського: «На новому етапі», «За сучасну концепцію укра-

їнської революції», «Динаміка визвольної боротьби» розглядаються постулати так званої «спонтанної революції», як предвісника «духовно-культурних» перетворень, спрямованих проти спільних закономірностей соціалістичної революції. На кого ж розраховує цей «українознавець» у своїй концепції «українського націонал-комунізму», пропонуючи не менше — не більше як встановлення його на Радянській Україні? Він розраховує, насамперед, на морально розкладених осіб, сподіваючись, що їх буржуазний націоналізм, міг би стати базою реставрації капіталістичних порядків на Радянській Україні, в країнах соціалістичної співдружності. За кожним абстрактно-теоретичним міркуванням виступають інтереси певних класів. «Люди завжди були і будуть, — писав В. І. Ленін, — дурненькими жертвами обману і самообману в політиці, поки вони не навчаться за всякими моральними, релігійними, політичними, соціальними фразами, заявами, обіцянками знаходити інтереси тих чи інших класів» [2, т. 23, с. 46].

Буржуазно-націоналістичні «радянологи» навмисно ігнорують марксистсько-ленінське положення про те, що «історія ідей є історія зміни і, отже, боротьби ідей» [2, т. 25, с. 100], про те, що історичний розвиток суспільства відбувається у тісній взаємодії базису та надбудови при визначальній дії економічного базису відносно надбудови.

Вони розглядають соціалістичний базис з суб'єктивістських позицій, відкидаючи об'єктивність історичного процесу, заперечуючи факти реальної дійсності.

В емігрантських «економічних студіях», зокрема у виданні «Підсовітська економіка в регіональній системі» (Гарвардський університет), фальсифікується розвиток радянської економіки, у перекрученому вигляді показано мету соціалістичного виробництва, ігнорується класовий характер ідеологічних явищ.

Коріння суспільних ідей, теорій потрібно шукати в економічному базисі, бо суспільне пізнання людини, філософські, релігійні, політичні погляди відбивають економічний лад суспільства [2, т. 23, с. 43].

Економічні концепції українського буржуазного націоналізму, як складова частина ідеології антикомунізму, також ґрунтуються на антинаукових теоріях буржуазної політичної економії, ідеалістичному напрямку в політекономії — інституціоналізмі, на суб'єктивній ідеалістичній доктрині граничної корисності, що ігнорує марксистську трудову теорію вартості, а також на сучасних технологічних теоріях.

Розробивши справді наукову основу трудової теорії вартості, К. Маркс відкрив закон додаткової вартості і показав природу капіталістичної експлуатації, приховану товарними відносинами, цим він дав робітничому класові, всьому прогресивному людству могутню ідейну зброю у революційній боротьбі за визволення від капіталістичного рабства. Це аж ніяк не влаштовує буржуазних економістів — вірних слуг капіталу, які всіляко захищають його класові інтереси. Саме тому сучасні «критики» марксизму, як і їх

попередники, намагаються фальсифікувати трудову теорію вартості К. Маркса, замінити її вульгарними теоріями вартості. Взявся за цю ганебну справу В. Голубничий, який у фальсифікаторській «праці» «Теорії вартості Д. Рікардо та К. Маркса» «доводить», що трудову теорію вартості К. Маркс запозичив у Д. Рікардо, а тому вона втратила своє значення для раціонального ведення господарства.

Керуючись принципом суб'єктивного ідеалізму та міновою концепцією, В. Голубничий заперечує об'єктивне існування вартості як категорії товарного виробництва. Вартість він визнає як продукт суб'єктивних уявлень людини в процесі обігу, акту купівлі-продажу.

В. Голубничий навмисне закриває очі на те, що праця товаро-виробників має двоїстий характер.

При товарному виробництві у соціалістичному суспільстві діє і відповідний йому об'єктивний економічний закон — закон вартості, який вимагає еквівалентності при обміні, а також того, щоб обмін товарів здійснювався відповідно до суспільної вартості, яка визначається суспільно-необхідними затратами часу. В. Голубничий навмисне не помічає, що в умовах соціалізму закон вартості діє в системі економічних законів, які завжди свідомо і планомерно використовуються суспільством.

Класики марксизму-ленінізму розглядали товарне виробництво, обмін, пов'язані з ним економічні категорії як історично минулі, зокрема, закон вартості, який при соціалізмі набуває нового змісту. Викриваючи теорії буржуазних економістів про незмінну і вічно існуючу товарну форму виробництва і обміну, К. Маркс довів, що суть їх і природа змінюється з кожним новим способом виробництва [1, т. 23].

Вислужуючись перед буржуазною офіційною наукою, українські буржуазні націоналістичні «студії» запозичують у неї найбільш реакційні теорії й ідеї, здатні затьмарити розум лише позбавленим елементарних економічних знань і здорового глузду людям. І навряд чи варто було б зупинятися на цьому явищі вродження книги, коли б воно не ілюструвало долі книги приречених класів, її об'єктивно зумовленого духовного і наукового спустошення.

Список літератури: 1. Маркс К. і Енгельс Ф. Твори в 30-и томах. 2. Ленін В. І. ПЗТ. 3. Матеріали XXVI з'їзду КПРС. — К.: Видавництво політичної літератури, 1981. 4. «Жовтень», № 4, 1982.

A falsified nature of bourgeois nationalistic publications (works) devoted to the problems of development of the communist society, K. Marx's theory of labour value, scientific foundations of Leninist economic policy of the CPSU and the Soviet state is revealed.